

สัญญาอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์

สัญญาฉบับนี้ทำขึ้นระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์ ได้แก่ นายอุอะสูงิ อะกิอิโกะ ซึ่งต่อไปในสัญญานี้จะเรียกว่า “ก” ฝ่ายหนึ่ง กับ บริษัทออปซีลอนโปรดักต์ ซึ่งต่อไปในสัญญานี้จะเรียกว่า “ข” อีกฝ่ายหนึ่ง คู่สัญญานี้ทั้งสองฝ่ายตกลงทำสัญญาเกี่ยวกับการใช้ลิขสิทธิ์ในงานสร้างสรรค์ “เบรนชินโดรม” ฉบับนี้ขึ้นดังข้อความต่อไปนี้

ข้อ ๑. ก อนุญาตให้ ข ใช้งานสร้างสรรค์ของตนเป็นต้นฉบับในการเขียนโปรแกรมสำหรับเครื่องเล่น “KLEIN-2 (ชื่อชั่วคราว)” ซึ่ง ข จะทำการตลาดและจัดจำหน่ายให้กับสวนสนุกทั่วประเทศญี่ปุ่น เป็นระยะเวลา ๕ ปี นับแต่วันที่ทำสัญญาฉบับนี้

ข้อ ๒. ก อนุญาตให้ ข ใช้งานสร้างสรรค์ของตนในการผลิตวัตถุดิบเพื่อการโฆษณาประชาสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ สำหรับซอฟต์แวร์โปรแกรมและอุปกรณ์เครื่องเล่นภายใต้สัญญาฉบับนี้

ข้อ ๓. ข จะต้องชำระเงินจำนวนสองล้านเยน (รวมภาษี) ให้แก่ ก เพื่อเป็นค่าตอบแทนสำหรับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ในงานสร้างสรรค์ตามข้อ ๒ ข้างต้น โดยจะต้องชำระเงินภายในระยะเวลา ๑ เดือน นับแต่วันที่ทำสัญญาฉบับนี้

ข้อ ๔. ก จะต้องไม่อนุญาตให้บุคคลอื่นนอกจาก ข ใช้งานสร้างสรรค์ของตนเพื่อผลิต หรือให้ผู้อื่นผลิตงานสร้างสรรค์ต่อเนื่อง อาทิ เกม ภาพยนตร์ สื่อเพื่อออกอากาศทางโทรทัศน์ สื่อเพื่อออกอากาศทางวิทยุ ละคร สื่อสิ่งพิมพ์ เป็นระยะเวลา ๕ ปี นับแต่วันที่ทำสัญญาฉบับนี้

ข้อ ๕. หาก ก หรือ ข ละเมิดข้อสัญญาที่ระบุไว้ในสัญญาฉบับนี้ ให้อีกฝ่ายหนึ่งยกเลิกสัญญา โดยสามารถเรียกร้องการชดเชยค่าเสียหายได้

ในกรณีที่ได้รับความสะดวก

ข้อ ๖. สำหรับการใช้งานสร้างสรรค์ภายหลังจากช่วงเวลาที่เหมาะสม
ในข้อ ๑ ข จะต้องขออนุญาต ก เป็นลายลักษณ์อักษร โดยให้ ก และ ข
หารือเกี่ยวกับค่าตอบแทนสำหรับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ในงานสร้างสรรค์
ในแต่ละครั้งนั้นๆ

ข้อ ๗. สำหรับเรื่องที่ไม่ได้กำหนดในสัญญาฉบับนี้ ให้ ก และ ข
หารือกันเพื่อหาแนวทางแก้ไขโดยสุจริต

หนังสือสัญญานี้ได้จัดทำขึ้นเป็นสองฉบับซึ่งมีข้อความถูกต้องตรงกัน
เพื่อเป็นหลักฐานการทำสัญญา โดย ก และ ข ได้ลงลายมือชื่อพร้อมทั้ง
ประทับตรา และเก็บไว้ฝ่ายละหนึ่งฉบับ

วันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ปีค.ศ. ๑๙๙๑

ก ลงชื่อ อูอะสุจิ อะกิโกะ (ตราประทับ)

ที่อยู่ ห้องเลขที่ ๘ ฟุคุซะวะโซ เลขที่ ๔-๑๒-๗

ชินมะชิ เขตเซะตะกะยะ กรุงโตเกียว

ข ลงชื่อ ซะซะโมะริ คิมิโกะ (ตราประทับ)

ประธานบริษัท

บริษัทอิมพีลอนโปรดักต์

ที่อยู่ เลขที่ ๒๐๑๕ มิโอะโนะกุชิ เขตทะกะสุ

เมืองคะวะซะกิ จังหวัดคะนะกะวะ

๑

ผมปะหนังก๊อสิญญา ที่ผมทำกับบริษัทอปีลอน โปริเจ็คต์ไว้ที่หน้าแรกของบันทึกฉบับนี้ แม้จะไม่มันใจนักก็ตามว่ามันจะเป็นประโยชน์ในการใช้เป็นหลักฐานได้หรือไม่

ถ้าเห็นว่าจำเป็น ขอให้คุณค่อยๆ ลอกกาอย่างประณีตแล้วนำหนังสือสัญญาฉบับนี้ไปผ่านการพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์เถอะครับ รับรองคุณจะต้องเชื่อแน่ว่ามันเป็นคือของจริง

ยกตัวอย่างนะครับ ลองดูที่ได้ลายเซ็นของผมลงไปประมาณ ๒.๕ เซนติเมตรสิครับ คุณจะเห็นรอยเบื่อนมั่วๆ งามๆ ซึ่งมาจากส่วนหนึ่งของรอยนิ้วมือจากนิ้วชี้ซ้ายของผมเอง ตอนก่อนจะเซ็นสัญญา ผมลองใช้ปากกาหมึกซึมเขียนตรงที่ว่างในหนังสือพิมพ์ที่วางอยู่ข้างๆ จากนั้นถึงค่อยเขียนชื่อตัวเองในหนังสือสัญญาโดยไม่รู้ตัวว่านิ้วเบื่อนหมึกจากตอนที่ลองปากกาเพิ่งมาเห็นตอนกำลังจะประทับตรา ผมเสนอแล้วว่าขอเขียนใหม่ดีไหม แต่ทางนั้นบอกไม่ใช่เรื่องใหญ่ รอยเบื่อนเลยยังอยู่ที่เดิม

นอกจากรอยนิ้วมือของผมแล้ว คุณน่าจะเจอรอยนิ้วมือคนอื่นบนหนังสือสัญญาด้วย หากกาลเวลาไม่ลบเลือนมันไปเสียก่อน คุณน่าจะพบรอยนิ้วมือของผมและคนอื่นอีกอย่างน้อยสองคน

หนึ่งในนั้นคือรอยนิ้วมือของชายชื่อคะจิทะนิ ทะคะยุกิ หัวหน้าแผนกวางแผนการตลาดบริษัทฮิปปิซึลอนโปรเจกต์ เขาเป็นคนยื่นหนังสือสัญญาส่งให้ผมเซ็น

“เซ็นตรงนี้แล้วประทับตราที่ได้ชื่อนะครับ จากนั้นค่อยประทับตราอีกครั้งตรงรอยต่อหนังสือสัญญาทั้งสองแผ่น”

คะจิทะนิพูดพลางทาบนิ้วกับแผ่นกระดาษตรงจุดที่ผมต้องเซ็นและประทับตรา หนังสือสัญญาจึงมีรอยนิ้วมือเขาติดอยู่หลายแห่งด้วยประการฉะนี้

เจ้าของรอยนิ้วมืออีกรอยหนึ่งคือชิคิชิมิะ เออิชิ พี่เขยของผม วันนั้นผมเอาหนังสือสัญญาไปให้พี่สาวดูที่บ้าน เพราะถึงอย่างไร ผมก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าการที่มีคนนำผลงานของตัวเองไปสร้างเป็นเกมเป็นเรื่องใหญ่สำหรับผม ผมจึงอยากอวดความสำเร็จครั้งสำคัญนี้เหลือเกิน ตอนผมไปที่บ้าน พี่คุนิโกะพี่สาวผมกำลังเตรียมอาหารเย็นพอดี เธอไม่ยอมยกใช้นิ้วเปียกๆ จับหนังสือสัญญาจึงขอให้พี่เออิชิชุนันให้ดูเพื่อตัวเองจะได้อ่านเนื้อหา และเพราะเหตุนี้จึงเป็นที่น่าเสียดายที่หนังสือสัญญาไม่มีรอยนิ้วมือพี่สาวผมติดอยู่

ไม่ใช่แค่รอยนิ้วมือ นะครับ ผมจำได้ว่าเคยอ่านเจอในหนังสืออะไรสักอย่างก่อนหน้านี้ว่า เราสามารถตรวจสอบกรู๊ปเลือดได้จากเหงื่อและน้ำลายด้วย ผมไม่ค่อยแน่ใจว่าคะจิทะนิ ทะคะยุกิ ติดนิสัยเสียนี้ไปังเวลาพลิกหน้าเอกสารหรือเปล่า แต่ไม่แน่นอนครับ ใครจะไปรู้ว่าอาจมีคราบน้ำลายของเขาอยู่ที่มุมใดมุมหนึ่งของหนังสือสัญญาก็ได้

เพราะอย่างนี้ไงครับ ผมถึงเชื่อมั่นว่า ถ้าคุณนำหนังสือสัญญานฉบับนี้ไปตรวจสอบทางวิทยาศาสตร์โดยละเอียด คุณจะพิสูจน์ได้ว่ามันเป็นของจริงต่อให้มือใครบางอย่างที่ทำให้พวกนั้นพูดว่า “สัญญาสัญญาอะไร ไม่เห็นรู้เรื่อง” หนังสือสัญญานฉบับนี้ย่อมเป็นหลักฐานที่สามารถยืนยันความสัมพันธ์ระหว่างผมกับบริษัทฮิปปิซึลอนโปรเจกต์ได้แน่ๆ คนที่โกหกไม่ใช่ผม คนโกหกคือพวกที่พยายามบิดเบือนคำพูดของผมให้กลายเป็นเรื่องโกหกต่างหาก

ผมกำลังหนี

ตอนนี้ผมอยู่ในอาคารเก่าๆ หลังหนึ่งบนภูเขา น่าจะเป็นบ้านพักตากอากาศของใครสักคน พื้นที่สูงอยู่ด้านหลังตัวบ้านมีมอสขึ้นเต็ม จักรยานที่ล้มอยู่ข้างทางเข้าสนิมเขรอะจนดูไม่ต่างกับเศษเหล็ก คงไม่มีใครใช้งานที่นี่มาระยะหนึ่งแล้วแน่ๆ ผมนั่งเขียนบันทึกลงบนโต๊ะอยู่ที่ห้องใต้หลังคา

ตอนแรก ผมแค่เข้ามาหลบฝนใต้ระเบียง แต่พอดลันแหวกหญ้าวัชพืชบนดินเปียกๆ ไปสักพัก ก็เจอกับผนังคอนกรีตที่แตกร้าว มีหน้าต่างบานเล็กกว้างประมาณด้านละ ๕๐ เซนติเมตรเปิดทิ้งไว้ ขอบหน้าต่างไม้ซึ่งมุงลวดเอียงกระเท่เร่จนจะหลุดแหล่มีหลุดแหล่ เพียงแค่ผมใช้มือดึงมันก็หลุดออกอย่างง่ายดาย ผมมองเข้าไปในช่องขนาด ๕๐ เซนติเมตร เห็นใบพัดเหล็กบิดเบี้ยวสามใบ จึงตระหนักว่าหน้าต่างที่เห็นคือช่องระบายอากาศนั่นเอง ผมลองใช้เท้าเตะ ได้ยินเสียงใบพัดร่วงลงไปในห้องมืดมืดดังสนั่น จากนั้นผมจึงลอดช่องที่ว่าเข้าไปในตัวบ้าน

ห้องที่ผมเข้าไปคล้ายกับห้องอุปกรณ์ควบคุม บอยเลอร์ขนาดเล็กตั้งอยู่บนพื้นคอนกรีต ประตูอยู่ถัดจากผนังที่มีท่อสนิมเขรอะติดอยู่ ทั้งพื้นและผนังห้องเหมะแฉะ และไม่ได้ยินเสียงใดๆ ทั้งสิ้น ผมลองเปิดประตูที่เห็นออกไป อีกฟากเป็นห้องซึ่งมีชั้นวางของทำด้วยไม้ติดตั้งไว้ที่ผนังทั้งสองข้าง น่าจะเป็นห้องเก็บของใต้ดิน บนชั้นมีลังกระดาษที่บวมขึ้นวางอยู่อย่างไม่เป็นระเบียบ มีหนูวิ่งหนีจากรูก่อง ทำเอาผมตกใจรีบชักมือที่กำลังจะยื่นออกไปกลับทันที

มีบันไดอยู่ลึกเข้าไปในห้องเก็บของแคบๆ นั้น ผมขึ้นบันไดไปสู่ทางเดินบนชั้นหนึ่งของตัวบ้าน ซ้ายมือของทางเดินเป็นห้องครัว ส่วนทางขวาคือห้องนั่งเล่น เมื่อเดินไปเรื่อยๆ จะถึงบริเวณทางเข้า

ผมใช้เวลาไม่ถึงสิบนาทีในการสำรวจทุกส่วนของตัวบ้าน ซึ่งเป็นบ้านสองชั้น ชั้นล่างประกอบด้วยห้องนั่งเล่น ห้องเสื่อทาทามิแบบญี่ปุ่น และห้องรับประทานอาหาร ส่วนชั้นสองมีเพียงห้องนอนสองห้อง ห้องนอนที่อยู่ลึกเข้าไปด้านในมีบันไดอยู่ติดกับผนัง เมื่อขึ้นบันไดนั้นไปจะเจอห้องใต้หลังคา

ที่แม้จะมีขนาดเล็กเพียงสี่สี่^๑ แต่มีหน้าต่างซึ่งมีทิวทัศน์ยอดเยี่ยมที่สุด

นอกจากเนินหญ้าสีเขียวที่ลาดตัวลงสู่หุบเขาเบื้องล่างและเทือกเขาที่มองเห็นอยู่ลิบๆแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดคือผมสามารถมองจากหน้าต่างบานนี้แล้วเห็นถนนที่ทอดยาวถึงหน้าตัวบ้านได้ หากมีใครเดินขึ้นเขาลูกนี้มา ผมจะรู้ได้ทันที มีถนนสำหรับขึ้นเขาแยกจากทางหลวงจังหวัดเสียบแม่น้ำไปจนถึงสันเขา ซึ่งนานๆครั้งถึงจะเห็นคนในเมืองซบถรถทุกเล็กขึ้นไปหรือไม่ก็เป็นกลุ่มชายหญิงที่ค่อยๆพากันเดินมุ่งหน้าไปยังสันเขา นอกจากนี้แล้วอย่าหวังว่าจะได้เห็นใคร ยิ่งคนที่ใช้เส้นทางที่แยกจากถนนหลักสำหรับขึ้นเขามาบ้านหลังนี้ยิ่งไม่มีสักคน

ผมถูกใจห้องนี้ ผมกลับลงไปขึ้นใต้ดินเพื่อลอดช่องระบายอากาศออกจากตัวบ้านเพื่อไปซื้ออาหารและสมุดในเมือง จากนั้นจึงชนโต๊ะกับเก้าอี้มาที่ห้องใต้หลังคาแล้วกางสมุดบนโต๊ะ เพียงแค่เงยหน้า ผมก็เห็นทางขึ้นเขาอยู่เบื้องล่าง ต่อให้มีใครเดินขึ้นเขามาจริง ผมก็สามารถหยิบสมุดแล้วไปแอบที่ชั้นใต้ดินได้ภายในเวลาไม่ถึงสามนาที

ผมมีเงินพอซื้ออาหารที่จำเป็นสำหรับใช้ชีวิตที่นี่ประมาณหนึ่งเดือน ซึ่งก็น่าจะเพียงพอสำหรับช่วงเวลาในการบันทึกประสบการณ์ของผมตั้งแต่ต้นจนจบ

เอละ ผมจะเริ่มอย่างไรดี

ไม่ว่าผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร ตอนนั้นผมไม่เหลือวิธีอื่นนอกจากถ่ายทอดประสบการณ์ของตัวเองทิ้งไว้ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ผมไม่รู้หรือว่าการทำเช่นนี้จะมีความหมายหรือมีคุณค่ามากนักน้อยเพียงใด ผมเหนื่อยเหลือเกินกับการแสวงหาความหมายหรือความจริง เพราะทันทีที่เริ่มค้นหาความหมาย ผมคงหลงเข้าไปในวังวนไม่รู้จบดังเดิมอีกเป็นแน่

^๑หน่วยวัดขนาดห้องแบบญี่ปุ่น หนึ่งสี่สี่เท่ากับประมาณ ๑.๘ × ๐.๙ = ๑.๖๒

ตัวผมตอนนี้คงไม่ต่างอะไรกับงูกินหาง เหมือนงูหนูญี่ปุ่นที่เขมือบกินหางตัวเองเข้าไปเรื่อยๆ

เมื่อเขมือบกินหมดแล้วจะเหลืออะไร เหลือเพียงโครงร่างซึ่งผิวหนั่งและกระเพาะอาหารกลับด้านกันอย่างนั้นหรือ หรือทุกอย่างจะหายไปจนหมดสิ้น เหลือเพียงสำนึกที่เฝ้าคิดแต่ว่าเขมือบกินเท่าไรก็ยังไม่พอ

ตอนนี้ผมคงไม่มีทางทำอะไรได้ นอกจากหวังให้มีเศษเสี้ยวที่หลงเหลือจากการเขมือบกินบ้าง แม้เพียงน้อยนิดก็ยังมี

๒

ผมขอเริ่มจากเรื่องโปรโตไทป์^๑

สิ่งนั้นดูคล้ายกับถุงมือหรือมือจับหม้อที่มีสายต่อ มันคือมือจับหม้อสีเงินที่ยาวขึ้นมาถึงประมาณข้อศอก ผมลองสัมผัสดู พบว่าพื้นผิวแวววาว ด้านนอกนั้นอุ่นอยู่หน่อยๆ รู้สึกเหมือนมีอะไรยุ่นๆ ดันนิ้วที่กดลงไปกลับมาไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะมีช่องเหลวอยู่ข้างในหรือเปล่า

ผมถามว่า “ให้สอดมือเข้าไปเถอะครับ”

โมะโมะเสะ โนะบุโอะ พยักหน้า

ผมกวาดตามองรอบห้องแล็บ ห้องนี้ไม่มีหน้าต่าง กว้างประมาณสี่เมตรและยาวประมาณเจ็ดเมตร ล้อมรอบด้วยผนังคอนกรีตเปลือย ยกเว้นบริเวณประตูที่เชื่อมต่อกับทางเดิน

ผมนั่งเก้าอี้โดยมีชายสองคนขนบชายชิวา โมะโมะเสะ โนะบุโอะ นั่งทางขวาของผม ส่วนคนที่ยืนอยู่ทางซ้ายมือคือคะจิเทนิ ทะคะยุกิ ซึ่งเป็นคนพาผมมาที่นี่ วันนี้เป็นครั้งแรกที่ผมได้มาห้องแล็บ

^๑ ต้นแบบ

ผมถูกจับให้นั่งหน้าโต๊ะตัวใหญ่ซึ่งมีอุปกรณ์ควบคุมต่างๆ กองอยู่เป็นภูเขา พวกนั้นบอกให้ผมยื่นแขนไปข้างหน้า แขนเสื้อยืดข้างขวาถูกพับขึ้นมาถึงบริเวณหัวไหล่เหมือนเวลาที่หอมจะฉีดยา ชายทั้งสองยิ้มพลางจับตามองปฏิกิริยาของผม

“สอดมือเข้าไปแล้วจะเป็นยังไงครับ”

“ลองสอดเข้าไปก่อนแล้วกันครับ ลองทำจริงน่าจะเข้าใจง่ายกว่าฟังคำอธิบาย ผมรับรองครับว่าไม่มีอันตรายแน่นอน”

“...”

ผมหยิบมือจับหม้ออันยาวนี้ขึ้นมา มีสายอ้วนๆ ต่อจากส่วนปลายของถุงมือทรงมือจับหม้อยาวไปทางเครื่องควบคุม ถัดมามีจอดีสเพลย์ซึ่งกำลังแสดงกราฟบางอย่าง เส้นแกนกราฟแบ่งครึ่งจอตามแนวนล่างและซ้ายขวา ตรงกึ่งกลางจอมีเส้นวงกลมสีเขียวขยับไปมา พอผมหยิบถุงมือขึ้นวงกลมนั้นก็บิดเบี้ยวผิดรูปในทันที ก่อนจะเปลี่ยนรูปร่างยกมือไปมาอยู่ในจอ

ผมสอดมือขวาเข้าไปในถุงมือทรงมือจับหม้อนั้นช้าๆ ภายในถุงมืออุ่นและรู้สึกขึ้นๆ อย่างบอกไม่ถูก

“สอดเข้าไปให้สุดถึงโคนนิ้วเลยนะครับ”

โมะโมะสะะพูดพลางมองกราฟที่หน้าจอซึ่งมีเส้นกราฟวงกลมสายไปมาแค่ผมมองผมก็รู้ได้ทันทีว่าการเคลื่อนไหวของกราฟที่เห็นสัมพันธ์กับความเคลื่อนไหวของมือผม

ด้านในถุงมือเป็นรูปทรงถุงมือแบบที่มีทำนิ้วโดยสมบูรณ์ ผมตรวจสอบตำแหน่งของแต่ละนิ้ว พลางสอดมือให้ลึกถึงโคนนิ้วตามที่โมะโมะสะะบอก

โมะโมะสะะถามว่า “รู้สึกคับหรือเปล่าครับ”

ผมพยักหน้า

“เหมือนใส่ถุงมือยางแน่นเปรี๊ยะเลยครับ”

“ผมจะปรับให้เดี๋ยวนี้ครับ”

โมะโมะสะะพูดจบก็เหลือบมองจอพลางเลื่อนปุ่มข้างเป็นพิมพ์ซ้ำๆ มันเป็นปุ่มควบคุมแบบที่เห็นในสตูดิโอตามสถานีโทรทัศน์

“อา...” ผมส่งเสียง แแรงบีบที่นิ้วหายไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ “หลวมขึ้น

แล้วครับ”

“ครับ ตอนนั้นคุณรู้สึกเหมือนนิ้วสัมผัสอะไรอยู่หรือเปล่าครับ”

“นิดหน่อยครับ แต่มันหลวมมาก แสบไม่รู้สิกว่านิ้วสัมผัสอะไรอยู่เลย”

“น่าจะประมาณนี้หรือเปล่า”

โมะโมะสะเลื่อนปุ่มเพียงเล็กน้อยอีกครั้ง

“...”

เกิดความรู้สึกประหลาดๆที่มือขวาของผม ราวกับถูกมือได้อันตรธานหายไปจากมือของผมแล้วอย่างไรอย่างนั้น ไม่ใช่สิ มือขวาผมสอดอยู่ในวัตถุคล้ายมือจับหม้อนั้นจริงๆ แต่กลับไม่รู้สิเลยว่ามันสัมผัสอะไรอยู่

ผมมองหน้าจอ บัดนี้กราฟกลายเป็นวงกลมโดยสมบูรณ์แล้ว ผมลองขยับนิ้ว คราวนี้กราฟไม่บิดเบี้ยวเหมือนเมื่อครู่

“ไม่รู้สิก็ตะขิดตะขวงตรงไหนซีไหมครับ”

“จะว่าไม่ก็ไม่...แต่ก็เหมือนจะรู้สึก”

“รู้สึกเหวอครับ”

“คือว่า เป็นที่ใจผมนะครับ ที่รู้สึกตะขิดตะขวง”

โมะโมะสะหัวเราะ คะจิทะนิ ทะคะยุกิ ซึ่งอยู่ข้างๆพลอยยิ้มตาม

โมะโมะสะถามว่า “รู้สึกร้อน เย็น หรืออะไรทำนองนั้นไหมครับ”

“เหมือนจะอุ่นๆ นิดหน่อยครับ”

“ตอนนั้นล่ะครับ”

โมะโมะสะพูดพลางขยับอีกปุ่มหนึ่ง

“...”

มือขวาของผมรู้สึกเย็นขึ้นตามปุ่มที่ขยับ

“เย็นไหมครับ”

“ครับ”

“ตอนนั้นล่ะครับ”

โมะโมะสะเลื่อนปุ่มไปทางตรงกันข้าม ทันใดนั้นมือของผมก็ค่อยๆอุ่นขึ้นราวกับมีความร้อนอยู่ที่มือ

“เอ่อ...คุณใช้ปุ่มนั้นปรับอุณหภูมิเหรอครับ”

โมะโมะสะพยักหน้า

“ประมาณนี้ใช่ไหมครับ ที่รู้สึกเป็นธรรมชาติที่สุด”

เขาพูดพลางกดสวิทช์ที่ติดกับปุ่มปรับ ความร้อนหายไปทันที มือขวาของผมนกลับมาอยู่ในสภาพที่ไม่รู้สึกถึงอะไรอีกครั้ง

“...เจ้าเครื่องนี่คือเครื่องมือสำหรับทำอะไรเหรอครับ”

“โปรโตไทป์สำหรับทดสอบ K1 ครับ”

“อะไรนะครับ”

ผมทวนคำถาม เพราะไม่เข้าใจความหมายของสิ่งที่โมะโมะสะพูด

“เป็นเครื่องมือทดลองที่สร้างขึ้นสำหรับทดสอบนะครับ จะเรียกว่าเป็นเครื่องจำลองความรู้สึกหรืออะไรทำนองนั้นก็น่าจะได้ เรามีเครื่องที่เสร็จสมบูรณ์แล้วเรียกว่า K2 แต่ยังไม่มียี่ห้อเป็นทางการ”

“จำลองความรู้สึก...เหรอครับ”

“ใช่ครับ อย่างเช่นการรับรู้อุณหภูมิเหมือนเมื่อกี้ไงครับ โปรโตไทป์นี้ถูกสร้างขึ้นให้สามารถรับรู้ความรู้สึกที่ถูกจำลองขึ้นมาจากรู้สึกทั้งหมดที่มือของเราสามารถรู้สึกได้ อืม...อย่างเช่น” คราวนี้โมะโมะสะหันไปทางเป็นพิมพ์ พอเขากดปุ่ม หน้าจอก็เปลี่ยนจากกราฟเป็นตาราง

“พอผมทำแบบนี้ คุณรู้สึกยังไงครับ”

ทันทีที่โมะโมะสะกดปุ่ม ผมก็ส่งเสียงร้องอีกครั้ง

“มีน้ำออกมา!”

จู่ๆ ก็มีน้ำไหลออกมาจากถูงมือทรงมือจับหม้อที่โมะโมะสะเรียกว่าโปรโตไทป์

“เปล่าหรือครับ” โมะโมะสะหัวเราะพลางส่ายหน้า “รู้สึกเหมือนมือแช่อยู่ในน้ำใช่ไหมครับ”

“...ครับ”

ผมลองขยับนิ้วที่สวมถูงมือนั้น รู้สึกราวกับว่ามือขวาของตัวเองกำลังแช่อยู่ในถังน้ำหรืออะไรสักอย่าง เวลาขยับนิ้วไปมา ผมรู้สึกได้ถึงความสะดวกสบายของน้ำจริงๆ

“ความรู้สึกของคุณเป็นสิ่งที่ถูกจำลองขึ้นมาอะครับ จริงๆ ไม่มีน้ำอยู่ในเครื่องของเรา แต่ผิวหนังของคุณอะสูงๆ ได้รับแรงกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกถึงน้ำเท่านั้นเอง”

“...” ผมมองหน้าโมะโมะเสะ “ไม่มีน้ำเหรอครับ”

“ไม่มีครับ ดูลิครับ”

โมะโมะเสะพูดพลางกดปุ่มบนแป้นพิมพ์อีกครั้ง ความรู้สึกที่ว่าไม่มีน้ำอยู่ตรงมือขวาหายไปทันที แถมยังไม่รู้สึกรู้สึกว่ามีเปียกแต่อย่างใด

“...ผมรู้สึกชอบกลยังงิบอกไม่ถูก”

“ลองอีกสักอย่างนะครับ กำมือดูลิครับ”

“กำเหรอครับ”

“ครับ ลองทำเหมือนออกค้อนเวลาเป่ายางจุบ”

“...”

ผมลองกำมือที่สวมมือจับหม้อโดยไม่ได้รับรู้สึกระคายตะขวงใดๆ ผมสามารถกำมือขวาเป็นกำปั้นได้โดยที่ไม่ต่างอะไรกับมือซ้าย

ทันใดนั้น ผมตระหนักได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ

“เข้าใจรึยังครับ”

โมะโมะเสะถามยิ้มๆ ผมพยักหน้าพลางกลืนน้ำลายเอือกโดยไม่รู้สึกตัว

“นิ้วสัมผัสกันได้โดยไม่มืออะไรมาก่อน...”

สัมผัสของถุงมือหายไปโดยสิ้นเชิง อย่างน้อยในแง่ความรู้สึกที่มือขวามือทั้งมือของผมนั่งสวมถุงมืออยู่แต่ๆ แต่นิ้วแต่ละนิ้วกลับสัมผัสกันได้โดยตรง ผมลองงู้นิ้วไปมา แต่ไม่รู้สึกเลยสักนิดว่ามีถุงมืออยู่

“ใช่แล้วครับ นี่ก็เป็นการจำลองความรู้สึกเหมือนกัน ตอนนี้นิ้วแต่ละนิ้วของคุณอะสูงๆ มีชิ้นบางๆ ของเครื่องมือหุ้มอยู่ ไม่ได้สัมผัสกันจริงๆ แต่คุณอะสูงๆ กลับรู้สึกว่ามีสัมผัสกัน”

จริงอย่างที่โมะโมะเสะพูด ขณะนี้ผมกำลังงู้นิ้วไปกับนิ้วชี้ข้างขวา ซึ่งเมื่อมองจากภายนอก ระหว่างนิ้วสองนิ้วนั้นมีระยะห่างอยู่อย่างน้อย ๑ เซนติเมตร แต่นิ้วของผมกลับทะลุผ่านความหนาของมือจับหม้อไปสัมผัสกันได้โดยตรง

“ทำไมถึงเป็นแบบนี้ได้ครับ”

“เจ้า K1 กับ K2 ที่ว่านี่ เป็นเครื่องมือที่สามารถรับส่งข้อมูลเข้าออกจากร่างกายมนุษย์ได้โดยตรงนะครับ”

“รับส่งข้อมูลเข้าออกจากร่างกาย?”

“ใช่ครับ ตอนนี่เครื่องมือกำลังส่งข้อมูลต่างๆเกี่ยวกับมือขวาของคุณอุเอะสุกิไปยังคอมพิวเตอร์อย่างต่อเนื่อง เช่น อุณหภูมิ เนื้อเยื่อ ความแข็งแรงและการผ่อนคลายของกล้ามเนื้อ ส่วนนี่คือการรับข้อมูลเข้าครับ ขณะที่การส่งข้อมูลออกจะตรงกันข้าม คือเครื่องคอมพิวเตอร์จะส่งข้อมูลไปที่มือขวาของคุณอุเอะสุกิ โดยถนัดมือนี้บรรจุของเหลวพิเศษอย่างหนึ่งเอาไว้ ซึ่งเป็นของเหลวที่เมื่อได้รับแรงดันไฟฟ้าเพียงนิดเดียวก็จะสามารถแปรสภาพได้หลากหลาย เดียวแข็งขึ้นเดี๋ยวอ่อนลง เดียวร้อนขึ้นเดี๋ยวเย็นลง สิ่งนี้ละครับที่เป็นตัวกระตุ้นผิวหนังของคุณอุเอะสุกิ ทั้งทำให้รู้สึกเหมือนมือแช่อยู่ในน้ำ และทำให้รู้สึกที่กำลังจับบางสิ่งบางอย่างที่ไม่มีอยู่จริงได้ด้วย”

“บางอย่างที่ไม่มีอยู่จริง?”

“มาลองกันนะครับ” โมะโมะสะะพูดพลางกดปุ่มบนแป้นพิมพ์ จากนั้นจึงหันกลับมาและชี้นิ้วไปที่โต๊ะ “ผมเพิ่งวางของที่มองไม่เห็นชิ้นหนึ่งแถวๆนี้ คุณอุเอะสุกิลองหยิบมันดูสิครับ”

“...หมายความว่ายังไงครับ”

“แถวๆนี้ครับ” โมะโมะสะะชี้ไปที่โต๊ะอีกครั้ง ตรงแถวๆหน้าผมพอดี “ผมเองไม่ทราบตำแหน่งที่แน่นอนเหมือนกัน เพราะมองไม่เห็น แต่ในความรู้สึกของมือขวาคุณอุเอะสุกิ สิ่งของที่ว่ามีอยู่แน่ๆครับ”

“...”

ผมขยับมือข้างที่สวมถุงมือไปแถวๆบริเวณที่โมะโมะสะะบอก นิ้วของผมสามารถลูบผิวโต๊ะได้โดยตรง ข้างเป็นความรู้สึกที่ประหลาดจริงๆ เพราะสิ่งที่เห็นด้วยสายตากับสิ่งที่มือขวาสัมผัสนั้นแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

“ฮะ”

นิ้วผมสัมผัสกับบางสิ่งบางอย่าง ผมเพิ่งมองที่โต๊ะ

ไม่มีอะไรอยู่บนนั้น แต่นิ้วชี้ของผมกลับสัมผัสวัตถุแข็งๆอย่างหนึ่ง

เกมวงโลก

ผิวสัมผัสคล้ายโลหะ เหมือนเป็นแผ่นโลหะบางๆ

ผมลองหยิบมันขึ้นมา นิ้วชี้กับนิ้วโป้งขวาของผมกำลังคืบแผ่นโลหะ
บางๆ ที่มองไม่เห็น

โมะโมะเสะแนะนำว่า “ลองหลับตาดูสิครับ น่าจะรู้ว่ามันคืออะไร”

ผมเห็นพ้องกับเขาและลองหลับตา แผ่นโลหะนั้นบางและยาว มี
รอยหยักที่ขอบด้านหนึ่ง

“กุญแจ...!”

ผมลืมตา แต่ไม่เห็นอะไรนอกจากผิวด้านนอกของถุงมือที่เปล่งประกาย
เป็นสีเงิน